

Marián Šuráb

Prosíme, ale aj ďakujeme?

Dnešnú dobu by sme mohli nazvať aj dobou ponosovania a nariekania. Veď si spomeňte, kedy ste naposledy stretli človeka, ktorý by vám povedal, že je spokojný, že je vďačný za to, čo má, že nenadáva na všetkých a na všetko. Možno ste už dávno takéhoto človeka nestretli. A keď, tak možno jedného z desiatich.

Desiati malomocní kričali na Ježiša, aby ich vyliečil. Ich situácia bola spoločenský a náboženský veľmi ťažká. Svojou chorobou sa zaradili medzi potrestaných a vydedených.

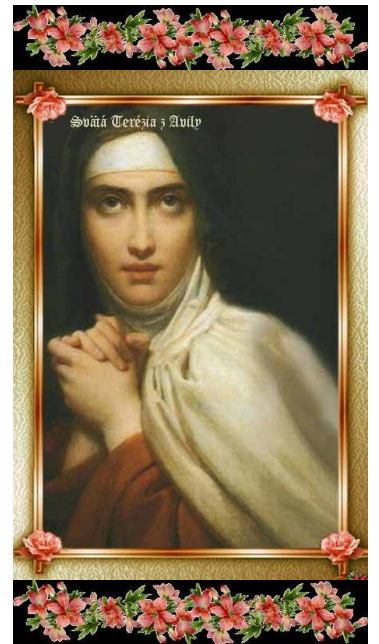
Aj keď Ježiš odmieňa ich prosbu a vieru, predsa jadrom dnešného evanjelia je otázka vďačnosti. V hlavnej úlohe, okrem Ježiša, je vďačný Samaritán. On naznačuje jednu z dôležitých pozícií kresťana, ktorou je vďačnosť. Kresťan by mal byť človekom vďaky a nie nadávania.

Druhé poslanstvo, ktoré nám dáva Ježiš cez Samaritána, je vzťah k zastaralým zvyklostiam. Ježiš posielal chorých, aby sa išli ukázať kňazom, lebo práve kňazi mali povinnosť, či už niekoho vyhlásiť za nečistého, alebo potvrdiť jeho uzdravenie. Pre Židov, ktorých bolo deväť, to bol vlastne zákonný postup. Že tak Samaritán po svojom uzdravení nerobí a že sa vracia poďakovať Ježišovi a Ježiš si to veľmi vážil, je potvrdením Ježišovho nového evanjelia, že vďačnosť Samaritána je hlbším prejavom, ako zachovanie zbytočných predpisov.

Možno aj nám je bližšie prosiť ako ďakovať. Ale predsa aj v dnešnej dobe je medzi kresťanmi veľa vďačných ľudí. Azda každý kňaz by vedel rozprávať, ako mu pomohli ľudia, ktorým Boh vypočul ich prosby. Boli chorí a uzdravili sa. Alebo sa uzdravili ich deti. Zrazu spoznali, že peniaze a majetok nie sú všetko. Prišli a obetovali. Na stavbu kostola. Na opravu kostola alebo farskej budovy. Na nejaký pastoračný projekt. Uvedomili si, že majú byť za čo vďační. Okrem toho začali sa viac modliť, viac sa zúčastňovať svätých omší, viac Bohu ďakovať.

Časom, kedy farnosť ďakuje Bohu za jeho dobrodenia, je nedeľná svätá omša. Aj preto je taká potrebná pre náš život, lebo nás robí citlivými na vďačnosť. Ak by sme nedokázali každú nedeľu Bohu ďakovať, keby sme sa len ponosovali, alebo keby sme na svätú omšu chodili z nejakej zvyklosti, alebo zo zvedavosti, alebo že nemáme čo iné robiť, tak potom by to bol len zastaralý zvyk, ktorý nemá pre nás skutočnú hodnotu. Vždy je za čo ďakovať. Raz za radosti, inokedy za kríže, ktoré nám Pán pomáha niesť.

Vždy je dôvod na niečo sa ponosovať. Vždy je však dôvod aj byť za niečo vďačný. Nech ten druhý dôvod dominuje v našom správaní. Ten prvý nechajme ľuďom, ktorí nedokážu ani prosiť ani ďakovať, len nadávať.

Svätá Terézia od Ježiša

*Chceš hlásať Kráľa Večného,
opúšťaš devu rodný dom:
Krista zvestovať, preliať krv,
to chceš na spásu pohanov.*

*Lež teba čaká iná smrť
a v mukách budeš údel mať,
keď šípom lásky ranená
tajomne budeš umierať.*

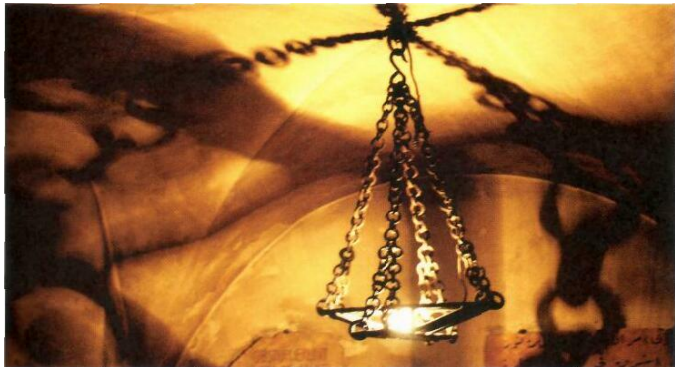
*Obeta lásky vznešená,
príkladom rozpál srdcia nám
a chráň ľud, čo ťa velebí,
pred peklom; veď ho k výšinám.*

*Ježišu, ženích panien, hľa,
panny sa tebe klaňajú,
chvály a piesne svadobné
spievať ti neprestávajú. Amen.*

Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť naveky

(Jn 8,51-59)

„Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť naveky“... „Si azda väčší ako náš otec Abrahám, ktorý zomrel“?... „Oslavuje ma môj Otec, o ktorom vy hovoríte On je náš Boh“ ... Na to zdvihli kamene a chceli ich hádzať do neho, ale Ježiš sa skrýl a vyšiel z chrámu.

Ježiš používal duchovný slovník. Ten telesne zmysľajúci ľudia nechápu. Zachytávajú len vonkajší význam slov a chytajú sa ich... Takáto konfrontácia sa končieva kameňmi v ruke. Pán však vedel, že musí vydať svedectvo, i keď sa stretne s tvrdým nepochopením a odsúdením. Blížila sa hodina milosti, ale aj hodina pravdy. Nemohol obísť to najdôležitejšie. Vedel však, že len „tí, čo ho prijali, dostanú moc stať sa Božími synmi“ - tí, čo uveril a žijú podľa slov života. Večný život alebo smrtiace kamene do rúk... Sú len dve cesty. Každé rozhodnutie je krokom na niektorej z nich. Židia nepochopili, lebo nechceli pochopiť. Nezaujímala ich pravda, ale neúprosné presadzovanie vlastných názorov. Ježiš dal najavo nielen prevahu pravdy, ale aj svoju osobnú prevahu nad celou situáciou. Pred zlobou necúval, ale konfliktom sa pokojne vyhýbal, aby na inom mieste ďalej prežíval svoj synovský vzťah a plnil Otcovu vôľu.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Ružencový mesiac: Mesiac október je mesiacom posvätného ruženca. Úplné odpustky za obvyklých podmienok môžu získať tí, čo sa modlia ruženec spoločne, či v kostole, rodine alebo spoločenstve. Ruženec sa modliame pol hodinu pred večernou svätou omšou.

Dnes 9.10.: je po druhej sv. omši stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Lampiónový sprievod: Srdečne vás pozývame na lampiónový sprievod, ktorý sa bude konať dňa 15.10.2016 (sobota), o 18,00 hod. Sprievod začína pred kostolom a končí pri Kaplnke sv. Anny. Lampióny si môžete zakúpiť za zvýhodnené ceny pred začatím akcie alebo si prineste vlastné.

Príprava manželských párov - pomocníkov vo farnosti: Na základe chystanej inštrukcie otca arcibiskupa S. Zvolenského o budúcej príprave snúbencov, už teraz pozývame manželské páry, ktorí sa chcú venovať príprave snúbencov na manželstvo na Formačné stretnutie. Uskutočni sa v Centre pre rodinu BA na nám. Jana Pavla II č.1 v dvoch termínoch: **5.11.2016 alebo 10.12.2016.** Manželia pre túto službu by mali aspoň 5 rokov žiť vo sviatostnom manželstve a byť ochotní i schopní viesť komunikáciu ako manželia, nie ako jednotlivci.

Prihlasovať sa môžu na tejto adrese do 28.10., resp. čím skôr cpr.bratislava@gmail.com juckovam@gmail.com

Naplnenie Duchom Svätým

Vieme, čo Duch Svätý urobil s dvanástimi učeníkmi, s tými ustrašenými, nostalgicky spomínajúcimi chlapmi. Zo strachu pred Židmi sedeli zamknutí a báli sa vystrčiť nos, pretože po ukrižovaní Ježiša bol pochopiteľne rad na nich. Po zoslaní Ducha Svätého ale smelo vychádzajú von, nie preto, aby čo najrýchlejšie zmizli z Jeruzalema, ale aby v sile Ducha Svätého zvestovali evanjelium. Mocou Ducha sú takí zmenení, že sa ostatní ľudia pýtajú: Vari to nie sú Galilejčania? Čo to urobí s človekom, keď prijal Ducha Svätého!

„Všetkých naplnil Duch svätý“ (Sk 2, 4) - o to práve ide. Pretože čo ťa naplnia, to tvoj život mení a pretvára na svoj obraz. Boli naplnení Duchom Svätým... Ja sa ale obávam, že my sme mnohokrát plní niečoho úplne iného. Bývame plní sami seba, svojich obáv, svojich názorov, svojich zlých skúseností, svojich ambícií, svojich ilúzií o sebe... A potom, samozrejme, zo svojho života robíme karikatúru. Boží zámer s nami je však veľkolepý. On sám vtlčil do nášho srdca obraz svojho Syna a túži po tom, aby Ježiš mohol znovu žiť svoj život v našom tele.

Voitěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 28. týždni Cezročného obdobia - (C)

10.X. pondelok

09:00 Svätý Jur - kňazská rekolekcia

11.X. utorok

18:00 Za Ľ Martina L. a Štefana K.

12.X. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

13.X. štvrtok

18:00 Za Ľ Štefana Cetla (1. mesiac od smrti)

14.X. piatok

18:00 Za Ľ Jozefa a Máriu Magdalénu Minárikových

15.X. sobota

08:00 Za Ľ Leopolda a Štefaniu Kulifajových a za Ľ Jána

Upratovanie kostola: 254 - 284

16.X. Dvadsať deviatá nedeľa Cezročného obdobia - C

08:00 Za Ľ Štefana Macáka

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

11:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková M., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

10.X. pondelok Sv. František Borgiáš, kňaz
11.X. utorok Sv. Ján XXIII., pápež – Esp
12.X. streda Sv. Maximilián, biskup
13.X. štvrtok Sv. Koloman, Sv. Eduard, kráľ
14.X. piatok Sv. Kalixt I., pápež a mučeník – Esp
15.X. sobota Sv. Terézia od Ježiša, panna a učiteľka Cirkvi - Sp

Novozákonný krst - krst krvi

„Keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody. Vtom sa mu otvorilo nebo a on videl Božieho Ducha, ktorý ako holubica zostupoval a prichádzal nad neho. A z neba zaznel hlas:

„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie“, (Mt 3,16-17).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, že Ježiš sa sklonil k nohám svojho stvorenia, prijal postoj pokánia a dal sa pokrstiť ako človek, ktorý potrebuje očistenie a obmytie. Takto posvätil vodu sviatosti krstu, ktorý sa v Novom zákone milosti zrodil z iného krstu - z krstu krvi, ktorý Ježiš prijal z lásky k nám. Veď jeho krv nás, jeho deti, očistila z dedičného hriechu.

Všimni si, že len čo sa Ježiš ponížil a vyšiel z vody, zostúpil naň Duch Svätý v podobe bielej holubice a zaznel hlas Otca, ktorý ho prvý raz ukázal svetu.

Najpokornejší Baránok, ako veľmi ťa Boh Otec miluje pre tvoju pokoru! Svojou pokorou konáš zadosťučinenie za domýšľavú pýchu hriešneho človeka, ktorú Otec nenávidí. Boh Otec i Duch Svätý majú v tebe zaľúbenie, odpočívajú v tebe a radujú sa v tebe, pretože ty si nepoškvrnený Baránok, ktorý sníma hriechy sveta.

Boží Baránok, udeľ mi nádhernú čnosť pokory! Uzdrav moje pyšné srdce! Odstráň zo mňa jed starého hada! Božský Učiteľ, chcem ťa vytrvalo nasledovať po celý svoj život, aby Duch Svätý, ktorého si mi dal, prišiel a žil v mojom srdci, a aby ma Boh Otec miloval ako svoju dcéru, ako živý úd svojho milovaného Syna, môjho Boha a Pána.

II. Rozjímaj o zaľúbení, aké Boh Otec nachádza v pokore a poníženosti Božieho Slova, ktoré sa stalo telom. Boh Otec nám zjavil toto nekonečné zaľúbenie.

Ježiš sa namiesto nás pokoril pred svojim Otcem, ba pokoril sa aj pred všetkými ľuďmi, aby nám, svojim nasledovníkom, ukázal, ako veľmi sa mu páči, keď sme pred ním pokorní. Pokoril sa v sebe samom, zriekol sa seba samého a ukryl sa v Bohu. Stal sa akoby červom, čo vyznáva slovami kráľa-proroka: „No ja som červ, a nie človek, ľuďom som na posmech a davu na opovrhnutie“ (Ž 22, 7).

Hriešny človek, aká by teda mala byť tvoja pokora?! On, Boh a Pán, ti dal príklad. Preto ho napodobňuj a pokor sa pred Bohom tak, že vyznáš svoju hriešnosť, nečistotu a nehodnosť stáť pred jeho tvárou a pokorne prijmeš postoj pokánia. Pokor sa aj pred všetkými stvoreniami tak, že pred svojim bližným pokorne uznáš svoju vinu vždy, keď sa proti nemu prehrešíš slovom alebo skutkom. A pokor sa aj sama pred sebou tak, že si priznáš svoju pýchu, hnev, nedokonalosť, svoje zlé návyky a zlé náklonnosti. Pritom však nestrácaj pokoj, ale miluj svoju malosť a svoju biedu.

Uznaj svoju pýchu, ktorá ťa niekedy núti znepokojovať sa viac preto, že tvoje chyby vyjdú najavo, než preto, že si ich spáchala pred najčistejším pohľadom svojho Boha. Hľadáš

výhovorky, vo svojom srdci sa ospravedlňuješ a sťažuješ na to, že iní sa voči tebe dopustili nespravodlivosti. Si zaslepená, priam posadnutá sebaláskou, a preto sa nevidíš pravdivo.

Pros Ježiša, aby ťa osvietil a udelil tí opravdivé sebazpoznanie, aby si dokázala zanechať svoju predchádzajúcu pýchu a stala sa ozaj pokornou.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie“

Omyl vyhradený

Kto bližného odsudzuje, môže sa myliť. Kto mu odpúšťa, nikdy sa nemýli.

Vstúpil som vo vlaku do kupé a pozdravil muža v kúte. On si ma však vôbec nevšimol a nepohnuto sedel skrytý za svojimi novinami. Nuž, pomyslel som si, ľudia sú všelijakí.

Keď prišiel čašník z jedálenského vozňa a s nápadne prívetivým pozdravom vstúpil do oddelenia, pričom sa za zdvorilo opýtal, či niekto chce kávu, cestujúci sa za svojimi novinami ani nepohol. Musím priznať, že mi bol čím ďalej, tým nesympatickejší. Ale keď potom prišiel sprievodca kontrolovať cestovné lístky, zistil som príčinu mužovho zvláštneho správania: bol hluchonemý.

Hneď som sa zahanbil, hneď som mal k nemu celkom iný postoj. A znovu som si zaumienil, že nebudem ľudí posudzovať. Lebo čože už vieme o druhom?

Úsudok predpokladá mať poznatky o skutočnosti, najmä o rozsahu viny. Kto však môže povedať, čo druhého ťaží? Čo ho bolí? Prečo je sklamaný? Prečo zatrpknutý? Nemýlime sa vždy, keď unáhle posudzujeme alebo dokonca odsudzujeme či už známych, no najmä neznámych ľudí?

Kto bližného odsudzuje, môže sa myliť. Kto mu odpúšťa, nikdy sa nemýli.

Keď druhého znášame, keď predpokladáme zmierňujúce okolnosti pre jeho zvláštne správanie, keď mu odpúšťame, rozhodli sme sa správne. Nech by nám čokoľvek urobil, aj keby sa previnil, Pán nás učil modliť sa k nebeskému Otcovi, aby nám tak odpustil, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom.

„Práca je modlitba.“ Pretože keď má človek dôverný vzťah k Bohu, musí to byť aj na úžitok ľuďom. Konečne láska k bližnému je skúšobným kameňom pravosti lásky k Bohu, lebo nemožno vedieť, či Boha milujeme..., ale či milujeme bližného, to vidíme sami.

Sv. Terézia z Avily

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Na minútku

V najkvietkovanejších a najvoňavejších letných šatách

Lúčne šaty prírody bývajú najpestrejšie v letnom období. Kvety všetkých farieb a tvarov vyzdobia počas júna a júla prírodné zátišia do nevidanej krásy. Biele margarétky, žlté kozobrady, červené klinčeky, fialové zvončeky, modré šalvie kráslia zelené trávnaté koberce lúk. Prechádzku po zakvitnutej letnej lúke možno prirovnať k pobytu priam v rajskej záhrade, ktorú stvoril Boh pre prvých ľudí - Adama a Evu. Zrakové zmysly každého živočicha si počas leta určite prídu na svoje pri pohľade na krásu kvetov a čuchové orgány zasa pri vnímaní ich podmanivej arómy.

Keď na sklonku mája dozrú púpavové semienka, teším sa, že zažijem na lúčnych stráňach „sneženie“ aj počas teplého jarného dňa. Keď začne nad lúkou s púpavami šantiť vetrik, rozfukuje do belasých nebies páperové chocholce púpav. Odrazu sa tam cítim ako počas zimných dní, ibaže z oblohy nepadajú pravé snehové vločky, ale púpavové semienka zaopatrené špecifickými padáčikmi, ktoré mi tak veľmi pripomínajú snehové chumáčiky. Po chvíľke takéhoto jarného „sneženia“ to na lúke vyzerá ako po naozajstnom snežení uprostred zimy. Kríky liesok, trniek, šípok, ako aj tráva sú po chvíľke jarnej púpavovej „chumelice“ vybielené ako počas Vianoc. Naozaj si pripadáam, akoby v prírodných zátišiach začínala vládla pani Zima.

Podobných prírodných úkazov sa v rozmanitých lokalitách našej stredoeurópskej prírody odohráva počas roka nespočítateľné množstvo, záleží len na nás, či si ich dokážeme všimnúť a nadchnúť sa nimi tak, ako to dokáže malé dieťa pri objavení a pozorovaní niečoho krásneho.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Učítelia samoty

V živote svätcov Svorada - Andreja a Beňadika, žijúcich na našom území pred tisíc rokmi, ktorí svojou modlitbou, askézou a prácou posvätili územie nielen neďaleko Nitry na Zobore, ale aj na Skalke pri Trenčíne, môžeme sledovať množstvo oblastí, ktorými oslavovali Boha a slúžili iným. Chceme vás pozvať spoločne uvažovať o hodnote, ktorá je výrazná v ich spôsobe života. Je to samota.

Mnoho ľudí má pred ňou strach. Necítia sa dobre, keď sú sami. Potrebujú stále iných okolo seba, aby sa cítili spokojne. Ale samota môže byť aj požehnaním. Bez

samoty nejestvuje skutočný vzťah k Bohu a pravdivé poznanie seba. Veľmi svetlým príkladom nám je Ježiš Kristus, ktorý išiel cestou samoty, keď sa postil 40 dní na púšti, pred svojím verejným účinkovaním.

Samota má, podľa učiteľov duchovného života, trojaký význam:

Prvý význam: Byť so sebou celkom zajedno. Túžba po jednote bola typická už pre starých Grékov. Cítili trhlinu medzi rôznymi prániami a potrebami. My dnes chápeme túžbu po jednote nanovo. Lebo aj my sa cítime vzhľadom na pluralitu života ťahaní sem a tam medzi rôznymi ponukami, medzi najrôznejšími vlastnými snaženiami. Ako nájdeme v tom množstve, ktoré v sebe a okolo objavujeme, harmóniu? Ako prideme k bodu, ktorý všetko medzi sebou spája?

Druhý význam samoty sa vzťahuje na všetkých ľudí, na mieru byť zajedno so všetkým a so všetkými; cítiť sa v svojej hĺbke so všetkými ľuďmi solidárny a zajedno. Čím viac uznáme svoju vlastnú samotu, tým hlbšie sa cítime spojení so všetkými ľuďmi okolo seba. To skúsili v minulosti mnísi, ktorí išli vedome do samoty. Stiahli sa od ľudí, aby im boli bližšie. Takto to formuluje Evagrius Pontius: „Mnich je človek, ktorý sa rozlúčil so všetkým a cíti sa predsa so všetkým spojený. Mnich sa cíti zajedno so všetkými ľuďmi, lebo sa neustále nájde v každom človekovi.“ Túto skutočnosť možno viditeľne badať aj v živote a činnosti Svorada-Andreja a Beňadika. Boli pustovníci a predsa slúžili mnohým! Áno, v našej samote objavujeme svoj vlastný pôvod. A v tomto základe sme hlboko spojení so všetkými ľuďmi.

Tretí význam samoty má niečo do činenia s vesmírom. Od Friedricha Nietzscheho, s ktorým síce v mnohom nemožno súhlasiť, pochádza primeraný výrok:

„Kto pozná poslednú samotu, pozná posledné veci.“ V samote tušíme, že budeme zajedno so všetkým, s posledným, s prapríčinou všetkého bytia. A táto skúsenosť samoty patrí podstatne k človekovi. Ruský spisovateľ F. M. Dostojevskij hovorí aktuálne: „Samota z času na čas je pre normálneho človeka potrebnější ako jedlo a pitie.“

V samote cítime, čím vlastne sme. V tejto hodnote, ktorú moderný svet neprávom odmieta, vidíme pravú hodnotu seba, iných a Boha.

Nie, neľakajte sa, vôbec vás nechcem prehovárať, aby ste opustili svoje rodiny, zamestnanie, svet, v ktorom žijete... Predsa je však možné, aby sme si každý uprostred hluku tohto sveta našli chvíľu ticha, v ktorom si uvedomíme hodnotu, akú nosíme v sebe. Tu nejde len o dobový štýl askézy, ktorý nám svätci z nášho územia prezentujú. Ide o to, aby sme nezabudli byť ľuďmi v pravom slova zmysle.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku